

một thuở ca dao

phạm đình đức

$\text{♩} = 66$

Tát nước bên đàng sao nằng đành tâm đem vầng trăng sáng múc đổ
Nếu ý trăng đây xin nằng tiện tay đem vầng trăng sáng ấy lại
5 Gió cuốn mây trôi biển rộng non cao bao thời liệt oanh bóng thời
đi Trời đêm sáng đáy nước in hình trăng vàng Tình là
đây Để cho thấy ánh mắt với làn môi cười Con đường
10 gian Còn ghi dấu đất nước qua nghìn vui buồn Chân lạc
tình cô ơi Ai hộ giúp cho tôi Ý trăng riêng
trường xa xôi Chân nặng tình hai vai Ý trăng rặng
14 loài tha phương Nghe nặng tình quê hương Lắng sâu ân
người cô tung ngàn nơi Cớ sao cô đành đổ
ngồi treo cao đầu non Ý soi quê mình đây
19 tình ca dao mà thương Xót cho bây giờ tình
lên vỡ rồi! Chàng ơi em bảo câu
vời nỗi buồn! Trèo lên cây bưởi hoa
25 quê ngấm buồn! Biển Đông sóng vỗ tư
này Dừng chân quan san ghé bên cạnh đây Mà
cắm Vườn cà xanh ngắt có hoa Tâm Xuân Nụ
29 bề Giận hờn người chẳng hỏi tình quê? Trường
nghe em ngỏ đôi câu Trăng rơi hồ (thì) em tát
hoa đóa nở mong manh Nhân duyên (thời) nở sớm
34 Sơn khói phủ mây che Mênh mang hồn non nước
Mặc chi tới chàng Vì trăng quá
38 Rồi hương chóng tàn Mà thương trăng
Làm mưa đổ về Giọt rơi non
đây Tình trăng đêm này với đây
vàng Dặm soi duyên phận bề bàng
tràn Giọt rơi xa tận biển ngàn